

Arrest

nr. 121 802 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BAELE, die loco advocaat F. SCHEERLINCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 oktober 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 december 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 september 2013.

1.3. Op 30 september 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, O.S. (...), bent een tweeëntwintigjarige Afgaanse jongeman van Pashtoun-origine. U bent geboren in het dorp Barkandai gelegen in het district Manogai, dat op zijn beurt ligt in de provincie Kunar. U ging naar school tot de twaalfde klas. Uw vader deed de boekhouding van houthandelaren. Uw broer handelt in autodelen in de provinciale hoofdstad Asadabad. U werkte als informant voor de Afgaanse overheid. Daarnaast volgde u ook Engelse lessen in Asadabad.

Het was uw job als informant voor de autoriteiten die u in de problemen bracht. In 1389 (11/04/2010 – 19/04/2011) kwam de taliban te weten dat u als spion werkte. U vermoedt dat ze het te weten gekomen zijn toen een veiligheidsagent een praatje met u maakte toen u net een bembom aan de autoriteiten had gerapporteerd. De taliban konden u echter niets maken omdat de Amerikanen aanwezig waren in uw regio. U voelde wel dat de taliban u viseerde. Zo werden de taliban in naburige dorpen verwittigd dat u door hen gezocht werd en werden er brieven in het dorp opgehangen die u als informant brandmerkten. Er werden ook dreigbrieven bezorgd bij u thuis. In de brieven stond dat werd vastgesteld dat u een spion was en u vermoord zou worden. Begin 1389 vertrokken de Amerikanen uit uw regio. Hierdoor begonnen de taliban u openlijk te vervolgen en stopte u op 20 hamal 1390 (09/04/2011) met werken. Nadat u gestopt was met werken hield u zich bezig met uw Engelse lessen in Asadabad. In hamal of de maand die erop volgde, werd uw huis aangevallen door de taliban. U was op dat moment echter in Asadabad. Op 1 saur 1390 (21/04/1390) kreeg u een dreigbrief toegestuurd. Op 15 sunbula 1390 (06/09/2011) kreeg u er nog één. U was echter een aantal dagen daarvoor het land ontvlucht.

U ontvluchtte Afghanistan begin september 2011 en kwam aan in België op 3 oktober 2011 waar u dezelfde dag op 3 oktober 2011 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een taskara, twee dreigbrieven, een bevestigingsbrief en een enveloppe waarin u de documenten werden gestuurd voor.

B. Motivering

*Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.***

*Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent de geheimhouding van uw job ten opzichte van uw dorpelingen en ten opzichte van de taliban weinig aannemelijk zijn. Men zou immers kunnen verwachten dat iemand die informatie doorgeeft over de taliban hun schuilplaatsen en de locaties waar ze hun bommen plaatsen (CGVS p. 18) dit werk in het grootste geheim doet uit vrees voor represailles van diezelfde taliban. **Dit houdt in dat men zijn job ook voor de dorpelingen geheim moet houden gelet op het feit dat ook de taliban zijn informanten heeft (CGVS p. 10).** Ook u lijkt deze veronderstelling te onderschrijven als u verklaart dat enkel uw ouders en uw oudste broer op de hoogte waren van uw job (CGVS p. 14). U voegde eraan toe dat zelfs uw kleine broers niet op de hoogte werden gesteld van uw job om de geheimhouding te garanderen (CGVS p. 14). **Uw bewering dat enkel uw dichte familie op de hoogte zouden zijn geweest van uw werk lijkt echter niet te kloppen als men volgende verklaringen in acht neemt.** Zo verklaarde u dat ze in het districtshuis slechts één kantoor hadden waar commandant Ghafour kantoor hield en waar boven de deur een soort bord hing met daarop het woord 'veiligheid' (CGVS p. 14). Voor de deur en naast commandant Ghafour stonden twee agenten die ook wisten dat u spion voor de autoriteiten was (CGVS p. 15). Deze agenten waren afkomstig uit uw regio (CGVS p. 15). Verder verklaarde u dat ook alle mensen in de omgeving van het districtshuis wisten dat u daar werkte (CVS p. 15). Als u gevraagd werd of men er niet kon van uitgaan dat als die twee agenten het weten en de mensen die zich in de omgeving van het districtshuis bevinden het weten meer dan waarschijnlijk iedereen in de regio het weet, antwoordt u dat enkel de mensen van in de buurt van het district het weten en dus niet de mensen*

van in uw dorp (CGVS p. 15). Nochtans verklaarde u dat mensen van in uw dorp vrienden, kennissen en verwanten hebben bij de mensen die uit de omgeving van het districtshuis komen (CGVS p. 15). **Met deze vaststelling zou men toch kunnen verwachten dat de mensen in uw dorp op de hoogte zijn van uw werk.** U spreekt dit tegen door te verklaren dat de agenten van het district een eed tot geheimhouding afleggen als ze beginnen met werken voor de overheid (CGVS p. 15). **Alhoewel het, gezien de context, misschien naïef kan zijn om op deze eed te vertrouwen, vergeet u ook dat de mensen die in de omgeving van het districtshuis wonen, op de hoogte zijn van uw werk en geen plicht tot geheimhouding hebben tegenover hun vrienden, kennissen en verwanten uit uw dorp.** Als klap op de vuurpijl verklaarde u ook nog dat de taliban zelf in de gaten hield wie het districtshuis betrad (CGVS p. 10). **De manier waarop u beweert de geheimhouding van uw job te verzekeren door enkel uw ouders en uw oudste broer in te lichten over uw job terwijl uit uw overige verklaringen blijkt dat uw job geen geheim was voor al wie dicht bij het districtshuis woonde en de taliban zelf, tonen aan dat u geen ervaring heeft met het geheimhouden van een job en doet dan ook twijfelen aan het feit of u deze job echt heeft uitgeoefend.**

Bovendien is het vreemd dat toen de taliban er éénmaal achter kwam wat voor soort job u deed u deze bedreigingen niet ernstig nam (CGVS p. 12). U nam deze bedreigingen niet ernstig omdat er op dat moment Amerikanen in uw regio actief waren en de taliban u bijgevolg niets konden aandoen (CGVS p. 12). **Men kan zich de vraag stellen of de aanwezigheid van de Amerikanen u bescherming bood tegen de taliban. U lijkt de fout te maken uw positie als spion in de gemeenschap te verwarren met de algemene veiligheidssituatie in uw regio. Het CGVS kan begrijpen dat de aanwezigheid van de Amerikanen voor een relatieve veiligheid in uw regio zorgt, de taliban moesten immers clandestien te werk gaan (CGVS p. 11), en dat hun vertrek ervoor zorgde dat de taliban zonder vrees in het openbaar konden opereren (CGVS p. 11) maar betwist dat dit in uw geval, als spion zijnde, het verschil zou kunnen uitmaken tussen het ernstig nemen van de bedreigingen of niet (CGVS p. 12).** Of de taliban nu clandestien of in de publieke sfeer opereert, u als informant loopt altijd gevaar. Ook u onderschrijft deze stelling als u verklaart dat zelfs toen de Amerikanen er nog waren spionnen werden gedood door de taliban (CGVS p. 16). **Uw verklaring dat u de dreiging van de taliban niet serieus nam of dat u zich onaantastbaar voelde ten opzichte van de taliban omwille van de aanwezigheid van de Amerikanen lijkt dus mijlenver van de realiteit af te staan en doet nogmaals twijfelen over het feit of u deze job heeft uitgeoefend.**

Daarnaast is ook de lange periode die u nog in Afghanistan bleef nadat uw huis werd binnengevallen door de taliban weinig geloofwaardig. U wist het niet precies maar uw huis werd aangevallen nadat u stopte met werken op 20 hamal 1390 (9 april 2011) (CGVS p. 3 en 13) en voor het einde van saur 1390 (21 mei 2011) (CGVS p. 11). Als u dan verklaart dat u Afghanistan pas in sunbula 1390 (23 augustus 2011 – 22 september 2011) heeft ontvlucht (CGVS p. 11) wil dit zeggen dat u op zijn minst nog drie maanden na de aanval op uw huis in Afghanistan bent gebleven. Nochtans verklaarde u later tijdens het gehoor dat u na de aanval op uw huis besliste naar Europa te vluchten omdat u besepte dat het te gevaarlijk werd voor u in Afghanistan (CGVS p. 13 en 15). **Men kan zich de vraag stellen waarom u nog vier maanden in Afghanistan bent gebleven en wat u heeft ondernomen om die vier maanden op een veilige manier te door te komen.** Men zou immers kunnen verwachten dat als men vreest voor zijn leven omwille van de taliban men er alles aandoet om eventuele represailles van de taliban te ontlopen. In uw geval blijkt echter dat u uw gewone leventje verderzette. Zo verklaarde u dat u nog tot twee maanden na de aanval op uw huis naar de Engelse les ging (CGVS p. 14). Dit ondanks het feit dat de lessen plaats vonden in de stad Asadabad (CGVS p. 8) en u zich daarvoor moest verplaatsen op dezelfde weg waar de taliban van Matin en Khara (zie administratief dossier: toegevoegde informatie) reeds in 1389 het bevel hadden gekregen u te vermoorden (CGVS p. 12). Het feit dat u mensen contacteerde om te controleren of er taliban op de weg stonden, lijkt qua voorzorgsmaatregel wat minnetjes. **Zeker als men weet dat u deze levensgevaarlijke verplaatsingen maakte enkel en alleen om Engelse les te volgen. Het had logischer geweest dat als u dergelijke dreiging boven het hoofd hing u de Engelse les had opgegeven en zoveel mogelijk uit het gezichtsveld van de taliban had gebleven.**

Vervolgens lijkt ook de manier waarop u uw job van spion invult weinig aannemelijk. U verklaarde dat u een maandelijks inkomen verdiende als spion (CGVS p. 17) en dat u hiervoor informatie doorgaf aan de autoriteiten over schuilplaatsen van de taliban, locaties waar bommen werden gelegd en over illegale houthandel (CGVS p. 18). Toen u gevraagd werd hoe u het aanpakte om informatie te verzamelen over deze illegale activiteiten, antwoordde u dat als u op weg naar school of de stad iets opmerkte u dit doorgaf aan de autoriteiten (CGVS p. 18). **Het is echter weinig aannemelijk**

dat u zomaar één van de illegale activiteiten die hierboven werd opgesomd zou kunnen waarnemen op weg naar school of de stad. Het feit dat het illegale activiteiten betreft, vereist immers dat ze buiten het oog van de autoriteiten en de bevolking gebeuren. Om hierover concrete informatie te kunnen doorgeven moet men dan ook dieper graven en pro-actief op zoek gaan naar inlichtingen. **In uw geval laat u echter de output van uw job als spion afhangen van het toeval, namelijk als u iets opmerk op weg naar school of de stad. Bovendien zijn de dingen die u onderweg waarneemt logischerwijze ook waarneembaar voor andere burgers. Het zou dan ook merkwaardig zijn dat u een maandelijks inkomen krijgt voor informatie die u verzamelt door toeval en waarneembaar is voor gelijk welke burger die ook op die weg passeert.** Als u gevraagd wordt welke informatie u daadwerkelijk heeft doorspeeld aan de autoriteiten, antwoordt u dat u de plaats waar de taliban bommen had gelegd in het dorp Ghondai Sat en de aanwezigheid van de taliban in het dorp Matin heeft doorgegeven (CGVS p. 18). U verklaarde dat u samen met andere jongens uit uw school kwam en gemaskerde taliban bezig zag op de weg een bom aan het ingraven (CGVS p. 18 en 19). **Het is natuurlijk ondenkbaar dat de taliban op klaarlichte dag op een locatie waar veel volk voorbij komt, zeker als de schooltijd net uit is (CGVS p. 18), een bom zouden ingraven terwijl iedereen hen kan zien. Men kan dan ook twifelen aan de realiteitswaarde van uw verklaring hierover.** Wat betreft de aanwezigheid van de taliban in het dorp Matin die u rapporteerde bij de autoriteiten moet worden opgemerkt dat dit ging om een taliban checkpoint langs een weg waar voertuigen werden tegengehouden om op zoek te gaan naar mensen met banden met de overheid (CGVS p. 19). Ook dit lijkt niet echt het soort informatie die de autoriteiten verwachten van een spion die maandelijks betaald wordt gelet op het feit dat iedereen op de hoogte wordt gebracht van dit checkpoint door de mensen die er reeds gepasseerd zijn. **Vanuit het standpunt van de autoriteiten volstaat het om hun ogen en oren open te houden om van het bestaan van dit checkpoint af te weten en komt er dus helemaal geen spion aan te pas om deze informatie te weten te komen. Opnieuw tonen uw verklaringen over hoe u uw job invult en de voorbeelden die u geeft van welke informatie u heeft doorgegeven aan de autoriteiten aan dat u nooit dergelijke job heeft uitgevoerd.**

De vaststelling dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de geheimhouding van uw job, het inschatten van het risico van de dreiging en de lange periode die u in Afghanistan verblijft na de aanval op uw huis, samen met de vaststelling dat uw spionnenwerk gebaseerd was op toeval, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskara bevestigt enkel uw identiteit de welke niet betwist wordt. De twee dreigbrieven en de bevestigingsbrief zijn niet van die aard dat ze de geloofwaardigheid van uw reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen kunnen herstellen. De enveloppe waarin u de documenten werden toegestuurd is irrelevant ten aanzien van de ondersteuning van uw asielrelaas. Bovendien blijkt uit informatie die werd toegevoegd aan het dossier dat gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan er zeer vele documenten vervalst worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de

asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad

dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

U bent immers een alleenstaande (CGVS p. 8), gezonde jongeman die scholing heeft genoten (CGVS p. 7) en zich nadien bijgeschoold heeft in de Engelse taal (CGVS p. 8). Uw kennis van de Engelse taal geeft u een extra troef om een job te bemachtigen in de stad Kaboel. Bovendien spreekt u zowel Dari als Pashtou (CGVS p. 8) wat uw integratie in de stad kan faciliteren. Ten slotte lijkt u uit een gegoede familie te komen waar zowel uw vader als uw broer een respectabele job hadden (CGVS p. 9). De financiële kant lijkt dan ook geen problemen te vormen in uw geval ondanks uw bewering dat uw familie er financieel zwak voor stond (CGVS p. 17 en 20). Zeker als men weet dat u er twaalfduizend dollar voor over had om naar Europa te komen (zie administratief dossier: verklaring vraag 34) ondanks het feit dat u volgens het CGVS niet persoonlijk vervolgd werd in Afghanistan (zie supra). Ook het feit dat u scholing en daarna Engelse cursussen kon volgen lijkt aan te tonen dat uw arbeid niet meteen nodig was om te voorzien voor de familie en plaatst bijgevolg uw beweerde financiële problemen in perspectief.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). *In casu* kan de in het verzoekschrift aangeduide verwerende partij, met name *“De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken, thans de Minister van Migratie- en Asielbeleid met de Dienst Vreemdelingenzaken”*, niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht.

3.1.1. In een eerste onderdeel stelt verzoeker, aangaande het motief dat zijn verklaringen betreffende de geheimhouding van zijn job ten opzichte van zijn dorp en de taliban weinig aannemelijk zijn, dat het zo is dat hij nooit aan iemand verteld heeft dat hij werkte als informant, buiten zijn moeder, vader en oudste broer, dat het districthuis te vergelijken is met het gemeentehuis, dat je in het districthuis een afdeling Afghaanse veiligheidsdienst hebt, dat de agenten die werken voor commandant Ghafout gehouden zijn aan een geheimhoudingsplicht, dat hij er dan ook mocht van uitgaan dat zij dit niet rondvertellen in hun dorp of regio, dat men vindt dat dit naïef is, dat men de vergelijking kan maken daar dit ook geldt voor de veiligheidsdiensten in België die werken met informanten en dergelijke, dat bovendien de taliban het districthuis in de gaten hield, wat natuurlijk zo is daar het districthuis het punt is waar alle voornaamste diensten zijn gecentraliseerd. Verzoeker vervolgt dat de fout niet mag gemaakt worden ervan uit te gaan dat alles net zo georganiseerd is in Afghanistan, als in België, dat waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) er zomaar van uit gaat dat iedereen die in het districthuis werkt en er in de buurt woont van alles op de hoogte is wat er zich afspeelt en wie al dan niet werkt voor de Afghaanse geheime dienst, toch wel kort door de bocht is en feitelijke grondslag mist.

3.1.2. In een tweede onderdeel, betreffende het niet serieus nemen door verzoeker van de bedreigingen omwille van de aanwezigheid van de Amerikanen, merkt verzoeker op dat hij enkel stelt dat op het moment van de eerste dreigbrief de Amerikanen hun basis hadden in zijn dorp en de regio volledig onder hun controle stond, zodat de taliban het veel moeilijker hadden om in zijn dorp of regio iets te ondernemen, dat de taliban aanwezig bleef in de bergen en in andere districten, dat hij bijgevolg wel degelijk bang was en op zijn hoede was maar zich een beetje gesterkt voelde doordat het Amerikaanse leger bij hen hun basis hadden, waardoor de taliban er moeilijk door konden. Verzoeker vervolgt dat hij heel voorzichtig was en zich absoluut niet onaantastbaar voelde, temeer daar een kennis die ook informant was, maar weliswaar in de bergen vertoefde, vermoord werd door de taliban, dat de bewering van de commissaris-generaal alsof hij de bedreiging niet serieus nam en zich onaantastbaar voelde niet strookt met wat hij stelt en niet de werkelijkheid is. Verzoeker stelt nog dat op het moment dat het Amerikaans leger zijn dorp verliet de taliban opnieuw regeerde en hij op de vlucht sloeg.

3.1.3. Betreffende de lange periode dat hij nog in Afghanistan verbleef nadat zijn huis werd aangevallen door de taliban, merkt verzoeker in een derde onderdeel op dat hij thans duidelijk heeft gesteld dat hij onmiddellijk zijn huis heeft verlaten en naar een ander district is gevluht bij zijn nonkel, dat om naar Europa te komen hij 12.000 dollar diende te verzamelen en hij dat geld niet had, dat de maanden na de inval hij achter fondsen heeft moeten zoeken samen met zijn nonkel en dat zijn familie een stuk grond verkocht om zijn vlucht te kunnen organiseren. Verzoeker verklaart dat hij gedurende die maanden zelden of niet naar buiten is geweest uit vrees voor de taliban, dat hij niet heeft gesteld dat hij nog verder de Engelse les bijwoonde en rustig zijn leventje verderzette, integendeel zelfs. Volgens verzoeker heeft hij enkel gesteld dat hij voor de inval naar de Engelse les ging en dan diende te passeren in Khara en Matin waar de taliban actief was, dat hij gedurende de maanden na de inval, ondergedoken leefde bij zijn nonkel en dat hij, van zodra hij over de nodige fondsen beschikte, het land is ontvlucht.

3.1.4. In een vierde onderdeel dat betrekking heeft op het motief dat de wijze waarop verzoeker zijn job uitoefende ongeloofwaardig is, wil verzoeker er de nadruk op leggen dat de Afghaanse overheid de bevolking aanspoort om informatie door te geven over de taliban, dat zeer weinig mensen dit doen uit vrees voor de taliban, dat bovendien niet iedereen betrouwbaar is, dat de taliban ook hun spionnen hebben, dat wanneer iemand lukraak zich zou aanmelden bij de Afghaanse veiligheidsdienst om een melding te maken, men dit niet onmiddellijk zal geloven daar dit evenzeer een val zou kunnen zijn van de taliban, dat betrouwbare informatie van kapitaal belang is maar moeilijk te vinden zodat het werk dat hij deed belangrijk was. Verzoeker vervolgt dat de informatie die hij verschaftte niet enkel informatie was over 'toevallige' ontdekkingen, dat hij verantwoordelijk was voor zijn regio en actief op zoek ging naar informatie in zijn regio, dat hij de namen doorgaf welke personen werkzaam waren voor de taliban, wat hun locatie was, wat hun plannen of activiteiten waren, dat het enkel aan de regering zou toekomen om hun ogen en oren open te houden, volledig feitelijke grondslag mist. Verzoeker geeft ook nog aan dat de taliban geen 'checkpoint' heeft maar zich voortdurend verplaatst en dat het zo is dat de taliban zowel overdag als 's nacht actief zijn, dat er daarenboven geen Afghaans politie checkpoint was in Ghondi sat of zijn dorp, dat deze ver verwijderd was, dat de taliban die bommen plaatsten dit niet deden waar de Afghaanse politie een checkpoint hadden, maar net daar waar er geen waren, dat daarom zijn functie zo belangrijk was voor de Afghaanse veiligheidsdienst.

3.1.5. Betreffende het intern vestigingsalternatief in Kabul stelt verzoeker in een vijfde onderdeel dat de beweringen van de verwerende partij onwezenlijk zijn en niet stroken met de realiteit, dat de situatie in Afghanistan niet veilig is, integendeel zelfs, dat er maar verwezen hoeft te worden naar de recente gebeurtenissen van twee asielzoekers die terug naar Afghanistan werden gestuurd, de ene werd vermoord, de andere vreest voor zijn leven, dat bij terugkeer deze laatste zonder enige begeleiding, veiligheid of opvang helemaal alleen in Kabul stond, dat de eerste asielzoeker die vorig jaar in augustus 2012 teruggestuurd werd naar Afghanistan ('vrijwillige terugkeer' noemt men het nu) werd vermoord op de plaats die het CGVS als veilig beschouwde, dat in de stad Kabul Paghman A. op klaarlichte dag werd doodgeschoten. Verzoeker vervolgt dat de Afghaanse president werd aangevallen door de taliban, ondanks het feit dat hij beschermd wordt door het Afghaanse leger en het buitenlandse leger, zelfmoordaanslagen, bomaanslagen. Volgens verzoeker is het geen discussiepunt dat Afghanistan een land in oorlog is waar de taliban welig tiert, dat het CGVS zelf aangeeft dat de veiligheidssituatie verslechterd is sinds begin dit jaar, dat het ook in Kabul niet veilig is, dat er werd gesteld dat 2013 zelfs het gewelddadigste jaar is na 2011, dat Kunar, waarvan hij afkomstig is, behoort tot de provincies met het hoogst aantal incidenten. Verzoeker merkt op dat het UNHCR er ook op duidt dat een intern vluchtalternatief niet bestaat in gebied waar het conflict actief is, dat ook het aantal burgerslachtoffers is toegenomen in 2013. Verzoeker vraagt zich ten eerste af hoe men iemand kan terugsturen naar een land in oorlog waar de taliban welig tiert en wetende dat de veiligheid zwaar achteruit is gegaan. Verzoeker wijst er nog op dat het bovendien voor hem, gezien zijn positie, zeer gevaarlijk is om terug te keren, dat de taliban nog steeds zijn ouders lastigvallen om te achterhalen waar hij vertoeft en dat zijn familie nog steeds bedreigd wordt door de taliban, dat, wanneer hij zich in Kabul zou bevinden, binnen de kortste keren de taliban hiervan op de hoogte zou worden gesteld, daar de taliban ook zijn informanten heeft, dat wanneer hij terugkeert, bijgevolg niet enkel zijn leven in gevaar gebracht wordt maar ook dat van zijn familie. Verzoeker haalt nog aan dat het voor hem moeilijk leven is in Kabul alwaar hij niemand kent en geen werk of woonst heeft, dat hij 12.000 euro heeft moeten verzamelen om zijn land te ontvluchten en dit moet terugbetalen, dat hij een helse tocht heeft afgelegd tot in België en het geen gemakkelijke opdracht is om in Kabul werk en woonst te vinden.

3.2. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift om de bestreden beslissing te hervormen en hem in hoofddorde het statuut van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker voegt geen nieuwe documenten bij zijn inleidend verzoekschrift.

3.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

3.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

3.6. Aan verzoekers vrees voor vervolging naar aanleiding van de bedreigingen vanwege de taliban met betrekking tot zijn tewerkstelling voor de veiligheidsdienst kan geen geloof worden gehecht.

3.6.1. Gelet op de geheimhouding die verzoeker beweert te hebben bewerkstelligt ten aanzien van zijn job omwille van de wetenschap dat een dergelijke job gevaren inhield, is het niet aannemelijk dat verzoeker de eerste bedreigingen van de taliban niet ernstig nam (gehoorverslag CGVS, p. 12). Verzoekers verklaring tijdens het gehoor dat de Amerikanen in de regio ervoor zorgen dat de taliban hem niets konden doen (gehoorverslag CGVS, p. 12) en in zijn verzoekschrift dat de taliban, tijdens de controle over de regio door de Amerikanen, aanwezig bleef in de bergen en andere districten, dat hij wel bang en op zijn hoede was maar zich een beetje gesterkt voelde doordat de Amerikanen er hun basis hadden, waardoor de taliban er moeilijk door konden, kan niet overtuigen. Immers kan aangenomen worden dat de aanwezigheid van de Amerikanen voor een relatieve veiligheid in verzoekers regio van herkomst zorgden, doch niet dat de activiteiten van de taliban hierdoor volledig stilgelegd werden. Er

kan aangenomen worden dat door de aanwezigheid van de Amerikanen de taliban eerder clandestien te werk dienden te gaan en dat zij pas bij het vertrek van de Amerikanen zonder vrees in het openbaar konden opereren (gehoorverslag CGVS, p. 11), doch maakt het verschil tussen het clandestien of in de publieke sfeer opereren door de taliban in het geval van verzoeker niets uit daar verzoeker zelf verklaarde dat toen de Amerikanen nog in de regio waren spionnen gedood werden door de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 16). Verzoekers stelling dat hij heel voorzichtig was en zich absoluut niet onaantastbaar voelde, temeer daar een kennis die ook informant was, maar weliswaar in de bergen vertoefde, vermoord werd door de taliban, dat de bewering van de commissaris-generaal alsof hij de bedreiging niet serieus nam en zich onaantastbaar voelde niet strookt met wat hij stelt en niet de werkelijkheid is, kan niet gevolgd worden nu uit het gehoorverslag wel degelijk blijkt dat verzoeker stelde dat ze hem bedreigden in de zin dat hij vermoord moest worden, dat in 89 de brieven kwamen die ze niet serieus namen omdat ze dachten dat de Amerikanen er waren en er niet al te veel risico was (gehoorverslag CGVS, p. 12). Het feit dat verzoeker, als spion, een positie waarvan hij wist dat ze gevaren inhield, de eerste bedreigingen van de taliban aan zijn adres niet serieus nam, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot zijn job en met betrekking tot de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

3.6.2. Daarnaast is ook de lange periode die verzoeker nog in Afghanistan verbleef nadat zijn huis werd binnengevallen door de taliban weinig geloofwaardig. Vooreerst weet verzoeker, die zijn middelbare school afgewerkt heeft (verklaring CGVS, p. 1, vraag 2.10.a; gehoorverslag CGVS, p. 7-8), niet precies wanneer zijn huis aangevallen werd (gehoorverslag CGVS, p. 13). Verzoeker situeert deze gebeurtenis tussen het stoppen met werken op 20 hamal 1390 (9 april 2011) (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 13) en voor het einde van saur (21 mei 2011) (gehoorverslag CGVS, p. 11). Verder verklaart verzoeker dat hij in sunbula 1390 (23 augustus 2011 – 22 september 2011) Afghanistan heeft ontvlucht (gehoorverslag CGVS, p. 11), waaruit dus kan afgeleid worden dat verzoeker nog minstens drie maanden na de inval in zijn huis in Afghanistan is gebleven, terwijl hij verklaarde dat hij na de aanval op zijn huis besliste te vluchten omdat hij beseftte dat het te gevaarlijk werd voor hem in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 15). Hoewel verzoeker verklaarde ondergedoken te hebben geleefd omwille van de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 16) en ook in zijn verzoekschrift poneert dat hij naar een ander district is gevlucht bij zijn nonkel, dat hij de maanden na de inval fondsen moest zoeken en hij gedurende die maanden niet of zelfden naar buiten is geweest uit vrees voor de taliban, blijkt uit zijn overige verklaringen niet dat verzoeker grote inspanningen heeft gedaan om uit het gezichtsveld van de taliban te blijven na de inval door de taliban in zijn huis. Immers verklaarde verzoeker dat hij nog tot twee maanden na de aanval op zijn huis naar de Engelse les ging (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 14) in Asadabad (gehoorverslag CGVS, p. 8). Verder verklaarde verzoeker ook dat hij soms nog naar zijn huis ging daar hij niet altijd bij zijn tante kon verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 16). Verzoeker moest zich dus verplaatsen (tussen zijn huis in Barkandai en Asadabad) op dezelfde weg waar de taliban van Matin en Khara (zie administratief dossier, stuk 20) reeds in 1389 het bevel had gekregen verzoeker te vermoorden (gehoorverslag CGVS, p. 12). De door verzoeker genomen voorzorgsmaatregel, bij het naar huis gaan, dat hij contact opnam om te controleren of er taliban op de weg stonden (gehoorverslag CGVS, p. 16), kan niet beschouwd worden als voldoende in hoofde van verzoeker om zijn veiligheid te verzekeren. Het is niet aannemelijk dat verzoeker, tegen wie de taliban reeds meerdere bedreigingen had geuit en tegen wie zij een bevel om hem te vermoorden had verspreid en wiens huis zij reeds hadden binnengevallen, en die beseft dat het te gevaarlijk is geworden in Afghanistan en beslist te vluchten, nog drie maanden in voornoemde omstandigheden - blijven volgen van Engelse lessen en de terugkeer naar zijn dorp van herkomst - in Afghanistan verblijft. Waar verzoeker ter gelegenheid van zijn verzoekschrift beweert dat hij niet heeft gesteld dat hij nog verder de Engelse les bijwoonde, dat hij enkel gesteld heeft dat hij voor de inval naar de Engelse les ging, kan hij niet gevolgd worden, nu uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij nog tot twee maanden na de aanval op zijn huis naar de Engelse les ging (gehoorverslag CGVS, p. 14) in Asadabad (gehoorverslag CGVS, p. 8). Omwille van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn activiteiten als spion voor de overheid.

3.6.3. Verder stelt de Raad nog vast dat de manier waarop verzoeker zijn job van spion voor de overheid invult weinig aannemelijk is. Verzoeker verklaarde dat hij een maandelijks inkomen verdiende als spion (gehoorverslag CGVS, p. 17) en dat hij hiervoor informatie doorgaf aan de autoriteiten over schuilplaatsen van de taliban, locaties waar bommen werden gelegd en over illegale houthandel (gehoorverslag CGVS, p. 18). Verzoeker verklaarde ook dat hij informatie verzamelde over de illegale activiteiten door deze op te merken op weg naar school of de stad en dit dan doorgaf aan de autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 18). Het is weinig aannemelijk dat verzoeker de illegale activiteiten, zoals door hem aangegeven, zou kunnen waarnemen op weg naar school of de stad. Het feit dat het illegale

activiteiten betreft, vereist immers dat ze buiten het oog van de autoriteiten en de bevolking gebeuren. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij aldus informatie doorgeeft die hij 'toevallig' opmerkt, doch niet dat hij onderzoek doet of pro-actief op zoek gaat naar inlichtingen. Immers blijkt ook uit het door verzoeker gegeven voorbeeld van informatie doorgeven aan de autoriteiten, namelijk het aanduiden van de aanwezigheid van de taliban in Matin (gehoorverslag CGVS, p. 18 en 19), dat dergelijke informatie geen resultaat was van een doorgedreven onderzoek, doch wel van het louter opmerken langs de weg van de taliban. Verder kan getwijfeld worden aan de realiteit van verzoekers verklaring dat hij samen met andere jongens die uit school kwamen gemaskerde taliban bezig zag op de weg een bom in te graven (gehoorverslag CGVS, p. 18 en 19), daar het ondenkbaar is dat de taliban op klaarlichte dag, op een locatie waar veel volk voorbijkomt, zeker als de school uit is, een bom zouden ingraven terwijl iedereen kan zien waar die bom wordt ingegraven. Gelet op het feit dat verzoeker een betaalde spion beweert te zijn voor de overheid gedurende verschillende jaren, kan geen geloof worden gehecht aan de invulling die verzoeker geeft aan de uitoefening van zijn job en bijgevolg ook niet aan zijn job en het hebben van een vrees voor vervolging door de taliban omwille van deze job.

3.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

3.8. De door verzoekers tijdens zijn asielprocedure neergelegde documenten kunnen de bovenstaande bevindingen niet in positieve zin wijzigen. De aangebrachte enveloppe brengt niets wezenlijks bij aan verzoekers asielrelaas. De taskara die verzoeker neerlegt toont zijn identiteit en afkomst aan, doch deze worden niet betwist. Verder wijst de Raad er op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geenszins geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn asielrelaas. De door verzoeker neergelegde dreigbrieven en bevestigingsbrief kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat aan verzoekers vervolgingsrelaas geen geloof kan worden gehecht.

In dit verband dient ook te worden gewezen op informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat het in Afghanistan gemakkelijk is om aan (ver)valse(te) documenten te geraken. Allerlei documenten kunnen er vervalst of op corrupte wijze worden verkregen en deze hebben dan ook slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

3.9. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.10. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.11. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

3.12. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor

vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

De Raad wijst er op dat het UNHCR in haar richtlijn van 2013, zélf aangeeft dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen “ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk” een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*”, augustus 2013), zodat verzoeker niet dienstig kan aanvoeren dat hij in Kabul niemand kent.

3.13. De Raad stelt vast, op basis van de verklaringen van verzoeker tijdens de asielpcedure, dat verzoeker een volwassen jonge man is, die naast Pashtou en Dari spreekt (gehoorverslag CGVS, p. 8), die geschoold is en zijn diploma middelbaar onderwijs behaalde (vragenlijst CGVS, p. 1, vraag 2.10.a; gehoorverslag CGVS, p. 7 - 8) en daarnaast ook cursussen Engels volgde (gehoorverslag CGVS, p. 8). Verder lijkt verzoeker uit een gegoede familie te komen waar zowel zijn vader als broer een respectabele job hadden (gehoorverslag CGVS, p. 9). Ook het feit dat verzoeker scholing kon volgen tot de 12de graad en daarna Engelse cursussen kon volgen, wijst er op dat verzoeker niet meteen arbeid diende te verrichten om bij te dragen in het gezin, waardoor verzoekers verklaring dat zijn familie er financieel zwak voor stond (gehoorverslag CGVS, p. 17 en 20) op de helling komt te staan.

Gelet op voorgaande kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoekers bewering dat hij de verzamelde 12.000 ‘euro’, die hij, volgens zijn verklaringen in zijn verzoekschrift, (onder andere) verkreeg uit de verkoop door zijn familie van een stuk grond, moet terugbetalen doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. De Raad ziet verder ook niet in op welke wijze het feit dat verzoeker een helse tocht heeft afgelegd tot in België het onredelijk karakter van een intern vestigingsalternatief in Kabul dient aan te tonen.

3.14. Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, is de Raad van oordeel dat, hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt aangaande de veiligheidssituatie dat de beweringen van verwerende partij onwezenlijk zijn en niet stroken met de realiteit, dat de situatie in Afghanistan niet veilig is, integendeel zelfs, dat er maar verwezen hoeft te worden naar de recente gebeurtenissen van twee asielzoekers die terug naar Afghanistan werden gestuurd, de ene werd vermoord, de andere vreest voor zijn leven, dat bij terugkeer deze laatste zonder enige begeleiding, veiligheid of opvang helemaal alleen in Kabul stond, dat de eerste asielzoeker die vorig jaar in augustus 2012 teruggestuurd werd naar Afghanistan werd vermoord op de plaats die het CGVS als veilig beschouwde, dat in de stad Kabul Paghman A. op klaarlichte dag werd doodgeschoten, alsook dat de Afghaanse president werd aangevallen door de taliban, ondanks het feit dat hij beschermd wordt door het Afghaanse leger en het buitenlandse leger, zelfmoordaanslagen, bomaanslagen. Volgens verzoeker is het geen discussiepunt dat Afghanistan een land in oorlog is waar de taliban welig tiert, dat het CGVS zelf aangeeft dat de veiligheidssituatie

verslechterd is sinds begin dit jaar, dat het ook in Kabul niet veilig is en dat er werd gesteld dat 2013 zelfs het gewelddadigste jaar is na 2011. Verzoeker merkt op dat het UNHCR er ook op duidt dat een intern vluchtalternatief niet bestaat in gebied waar het conflict actief is, dat ook het aantal burgerslachtoffers is toegenomen in 2013. Verzoeker vraagt zich ten eerste af hoe men iemand kan terugsturen naar een land in oorlog waar de taliban welig tiert en wetende dat de veiligheid zwaar achteruit is gegaan.

De Raad stelt vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (COI Focus, Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul stad d.d. 5 september 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren op vooruit gaat. In 2012 konden nog slechts 10 % aanvallen aan AGE's (Anti-Government Element) worden toegeschreven. Van januari tot en met augustus 2013 gebeurden er gemiddeld minder dan 2 aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft voorgedaan, met name complexe aanslagen tegen high profile doelwitten, zoals overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor.

3.15. Waar verzoeker stelt dat het geweld in 2013 is toegenomen en dat ook het aantal burgerslachtoffers is toegenomen in 2013, stelt de Raad vast dat het geweld in Kabul-stad anno 2013 er nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog wijst op de algemene situatie van onveiligheid in Afghanistan, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk vermag te doen aan bovenvermelde conclusie gezien deze informatie niet gericht is op de actuele veiligheidssituatie in Kabul doch daarentegen een algemene beschouwing betreft van de veiligheidssituatie in heel Afghanistan.

In zoverre verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in zijn streek van herkomst, Kunar, wijst de Raad er op dat blijkt uit onderhavig arrest dat een interne hervestiging in Kabul voor verzoeker veilig en redelijk is, zodat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de veiligheidssituatie in zijn streek van herkomst.

De verwijzing naar het feit dat het voor hem, gezien zijn positie, zeer gevaarlijk is om terug te keren, dat de taliban nog steeds zijn ouders lastigvallen om te achterhalen waar hij vertoeft en dat zijn familie nog steeds bedreigd wordt door de taliban, dat, wanneer hij zich in Kabul zou bevinden, binnen de kortste keren de taliban hiervan op de hoogte zou worden gesteld, daar de taliban ook zijn informanten heeft, dat wanneer hij terugkeert, bijgevolg niet enkel zijn leven in gevaar gebracht wordt maar ook dat van zijn familie, is gelet op de reeds vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn asielaanvraag niet relevant.

3.16. Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

3.17. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

3.18. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

3.19. In zoverre onderhavig verzoekschrift een 'beroep tot nietigverklaring' bevat, stelt de Raad vast dat uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER